



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Кзз 783/2023**  
**07.09.2023. године**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Пејчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 104/21 од 22.02.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 72/23 од 31.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.09.2023. године, једногласно је донео

## **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Пејчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 104/21 од 22.02.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 72/23 од 31.05.2023. године.

## **Образложење**

Пресудом Основног суда у Куршумлији К 104/21 од 22.02.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци са роком проверавања у трајању од две године. Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и то судског паушала и трошкова ОЈТ Куршумлија у износима наведеним у изреци пресуде, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени ББ упућен ради остваривања имовинскоправног захтева на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 72/23 од 31.05.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Куршумлији К 104/21 од 22.02.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Пејчић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да

Врховни суд усвоји поднети захтев као основан и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи побијане пресуде и ослободи окривљеног оптужбе која му се ставља на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и наводи да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по закону не могу заснивати, те у том смислу као незаконити доказ истиче радњу препознавања окривљеног, које је извршено од стране сведока – оштећеног.

По наводима браниоца окривљеног, радња препознавања окривљеног од стране сведока - оштећеног је обављена супротно одредби члана 90. и 100. ЗКП, без присуства јавног тужиоца, а поред тога, препознавање је обављено показивањем фотографија окривљеног, иако је окривљени све време био доступан полицији, односно тужилаштву, па је оваквим поступањем, као и прихватањем наведеног доказа од стране првостепеног и другостепеног суда, повређен закон на штету окривљеног.

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка. У ставу 2. истог члана прописано је, да у циљу испуњења дужности из става 1. полиција може: да тражи потребно обавештење од грађана, да изврши потребан преглед превозних средстава, путника и пртљага, ...да предузме потребне мере у вези са утврђивањем истоветности лица и предмета... да предузме друге потребне мере и радње, те да о чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања појединих радњи и предметима који су пронађени или одузети, а могу бити од интереса за кривични поступак, саставе записник или службену белешку.

У конкретном случају се не ради о доказној радњи препознавања лица у смислу члана 90. и 100. ЗКП, како то неосновано истиче бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, већ о предузимању оперативних радњи и мера у вези са утврђивањем истоветности лица - окривљеног, односно о овлашћењима полицијских службеника, у смислу члана 286. ЗКП. Докази проистекли из те доказне радње, нису коришћени у кривичном поступку, већ је суд одлучне чињенице утврдио оценом исказа окривљеног и оштећеног и осталих доказа изведених на главном претресу, па су

стога оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да су незаконити докази коришћени у току поступка.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Пејчића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник**  
**Маша Денић, с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић